

Net te kort

Zie je me liggen, languit in het gras? Met mijn kop op de grond. Sprietjes kriebelen in mijn neus. De zon schijnt op mijn grijze vacht met zwarte plukken. Ik wacht op iemand. Wat denk je nu? Vakantie? Wat een lui aard?

Nee, dus. Het is niet wat het lijkt. Het is nooit wat het lijkt. Eigenlijk ben ik één grote brok ellende. Kijk maar eens naar mijn halsband. Wat zie je? Precies. Er zit een ketting aan vast. Een lange ketting van mijn nek naar de muur. Ik kan een paar meter in het rond lopen. Meer niet. Hoe dat is gekomen? Dat is een lang verhaal. Later.

Het is een zware ketting. Het ijzer is zo dik als... Hoe zal ik het zeggen? ... Zo dik als knakworstjes. Ik moet altijd aan knakworstjes denken. Dag en nacht en soms nog wel vaker. Van die grote, dikke, glimmende knakworstjes. Ik ruik

ze. Ik proef ze. Wat wil je? In het echt krijg ik alleen maar van die harde, droge brokken te eten.

Misschien denk ik wel te veel. Gekke dingen soms, over dieren die mij willen helpen. Wat moet je anders als je de hele dag aan een ketting ligt? Ik kan niet zo goed denken als mensen. Ik ben beter in ruiken en horen. Maar voelen kan ik het allerbeste. Ik voel het als er iets mis is.

Voelen is praten zonder woorden. Laat de mensen maar kletsen.

Ik wacht op Maribel. Waar blijft ze?

In de verte loopt een poes. Heel langzaam. Ze tilt haar poten hoog op, alsof de straatstenen gloeiend heet zijn. Haar vacht is glanzend bruin als een kastanje in de regen. Maar het eerste dat je ziet is de roze strik om haar hals. Een vlinder die met haar mee danst. Ik moet het toegeven. Maribel is mooi, maar op een lelijke manier.

Ik til mijn kop een beetje op. Al weet ik wat er komen gaat. Zo gaat het elke dag.

Ze wandelt naar de platte steen in het gras. Ik weet precies hoe ver het is. Ik kan er net niet bij. Het scheelt niet meer dan de pink van een mensenkind. Weet je wel hoe grappig Maribel dat vindt? Blijf liggen, zeg ik tegen mijzelf. Stokstijf, alsof ik dood ben. Of nog erger, alsof ik in slaap ben gevallen. Zelfs mijn staart mag niet bewegen. En vooral niet luisteren. Hoe moeilijk dat ook is voor een hond.

Dromen mag wel. Ik droom dat ik op haar afstorm. De ketting breekt, met een keiharde knal. Het klinkt als een nijlpaard die een uiltje knapt. Maribel is zo verbaasd dat ze niet kan bewegen. Dan pak ik haar. Ik bijt in die dunne, pluizige poezenhals. Jak, wat vies, een jakhals! Maar wat een heerlijk gevoel. En dan hard schudden met mijn kop. Ze zwabbert van de ene kant naar de andere. Krijsend als een biggetje dat zijn moeder kwijt is. Nu komt het mooiste. Opeens laat ik los. Ze vliegt in de lucht, totdat ze... totdat ze in de vijver plonst.

Iets ergers bestaat er niet voor een kat.
Zeker niet voor iemand als Maribel.

‘Hé, Hek, zin om een eindje te rennen?’
Ik gluur tussen mijn oogharen door.
Rechtop als een standbeeld zit ze op de
steen. Het roze neusje een beetje
omhoog. Ze weet het. Ze weet hoe graag
ik wil rennen. Honden als ik zijn geboren
om te rennen. Ik tril een beetje, van
woede. Stil nou. Dan houdt ze vanzelf
op.

‘Of kun je niet wandelen? O, jee, dat
was ik vergeten. Je zit vast. Zielig, hè?’
Ze blijft maar kakelen, als een kip. Tok,
tok, tok. Wat een tokshow! Ik trap er niet
in. Niet kijken en niet luisteren.

Maar ik kijk toch. Mijn ogen doen waar
ze zelf zin in hebben, net als mijn oren.
Tussen de grassprietten door zie ik haar
zitten. Kaars rechtop, met die stomme
roze strik om haar nek, alsof ze een
mensenkind is.

‘Het is niet leuk, hè? Zo’n ketting’, zeurt
ze. ‘En dat voor de rest van je leven.

Eigen schuld.’

Er gromt iets in mijn keel, als een
onweersbui die langzaam dichterbij
komt. Ik kan het niet tegenhouden.
Woeste woorden bonken in mijn kop. Ik
moet ze uitspugen, anders ontploffen ze
in mijn hersens.

‘Ellendig beest!’, grom ik. ‘Pestkop! Ik zal
je...’

Verder komen er alleen maar
spuugbelletjes naar buiten.

Maribel moet giechelen. Haar strik
giechelt mee.

‘Wat ben je lelijk als je boos wordt. Nou
ja, wanneer niet?’

Ik voelt iets trillen in mijn linker
achterpoot en daarna ook in mijn rechter.
Het beweegt mijn hele lijf door. Spring
overeind, roepen mijn spieren. Liggen
blijven, zegt mijn kop.

‘Pak me dan, watje.’ Ze zwaait met haar
voorpoot en steekt haar roze kattentong
uit.

Zeg nooit watje tegen een hond. Er knapt
iets vanbinnen, alsof iemand een ballon

lek prikt. Ik wil het niet, maar toch gebeurt het. Ik spring overeind. Dan storm ik op Maribel af, met opgetrokken lippen en blikkerende tanden. De ketting sleept ratelend achter me aan, als een dol geworden slang. Maribel blijft doodstil op de steen zitten. De grijns op haar gezicht wordt alleen maar breder. Wat kan haar gebeuren? Nog twee meter, nog één meter en dan... Ik kan haar al ruiken. Een bekend maar vies luchtje, kouwe kak. Opeens trekt de ketting strak, een paar centimeter voordat ik bij de poes ben. Door de schok val ik achterover in het gras. Ik jank van de schrik en de pijn. De ketting is een wurgslang. Ik wist het en Maribel weet het ook. De ketting is net te kort, een paar centimeter. Ik kon mezelf gewoon niet tegenhouden. Wat ben ik toch een mislukkeling. Zal ik Maribel ooit te pakken krijgen?

